

prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.
MINISTRYNĚ SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne
Čj. MSP-845/2013-OD-SPZ/3

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obviněný Z. O.

Příloha: spis Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 4 T 6/2012

Podle § 266 odst. 1 a odst. 2 tr. ř. podávám ve prospěch obviněného Z. O.,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. ledna 2013, č. j. 14 To 7/2013-144.

Krajský soud v Plzni uznal ve výroku I. rozsudku ze dne 5. října 2012, č. j. 4 T 6/2012-123, podle § 452 odst. 2 tr. ř., čl. 3 odst. 1 Úmluvy o předávání odsouzených osob publikované pod č. 553/1992 Sb. (dále jen „Úmluvy“) a čl. 3 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob zveřejněného pod č. 26/2003 Sb. m. s. (dále jen „Dodatkový protokol“) v trestní věci vedené proti obviněnému Z. O. (dále jen „obviněný“), na území České republiky rozsudek Obvodního soudu – lidového soudu – Weiden v Horním Falcku ze dne 9. prosince 2010, sp. zn. 3 Ls 25 Js 1066/10 (2) [č. l. 14], jímž byl obviněný uznán vinným „krádeží v 15 případech, pokusem o krádež, pokusem o krádež vloupáním do bytu a počítačovým podvodem v 7 případech“ a odsouzen „k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roky a 8 měsíců“.

Ve výroku II. rozsudku krajský soud uznal podle § 452 odst. 2 tr. ř., článku 3 odst. 1 Úmluvy a čl. 3 Dodatkového protokolu, v trestní věci vedené proti obviněnému na území České republiky rozsudek Obvodního soudu Chemnitz ze dne 7. října. 2009, sp. zn. 6 Ds 720 Js 18266/09 (č. l. 37), ve spojení s usnesením Zemského soudu Bayreuth

ze dne 1. června 2011, sp. zn. StVK 88/11 (č. l. 49), jímž byl obviněný uznán vinným „ve spolupachatelství spáchanou krádeží v obzvláště těžkém případě v sedmi případech v reálném souběhu s pěti případy krádeže spáchané jediným pachatelem, přičemž v jednom případě zůstalo u pokusu v reálném souběhu s počítačovým podvodem, v reálném souběhu se čtyřmi případy krádeže, v reálném souběhu se dvěma případy zvláště těžké krádeže, v reálném souběhu s pokusem o krádež v obzvláště těžkém případě“ a odsouzen „k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jeden rok a devět měsíců“.

Konečně ve výroku III. krajský soud rozhodl, že podle § 451 odst. 3 tr. ř. a čl. 9 odst. 1 písm. a) Úmluvy se ve výkonu trestu odnětí svobody uloženého shora citovaným rozsudkem Obvodního soudu – lidového soudu – Weiden v Horním Falcku a Obvodního soudu Chemnitz bude pokračovat bez jeho přeměny.

Proti rozsudku krajského soudu podal obviněný odvolání (č. l. 129), které Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 24. ledna 2013, č. j. 14 To 7/2013-144, zamítl.

Ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. určuje, že nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. zruší odvolací soud napadený rozsudek také pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost jeho skutkových zjištění týkajících se přezkoumávané části rozsudku, nebo proto, že se ohledně takové části soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí.

Ustanovení § 266 odst. 2 tr. ř. určuje, že stížnost pro porušení zákona proti výroku o trestu lze podat jen tehdy, jestliže trest je ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo jestliže uložený druh trestu je v zřejmém rozporu s účelem trestu.

Podle § 450 odst. 1 tr. ř. je možno uznat cizozemské rozhodnutí na území České republiky, jestliže a) tak stanoví mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, b) rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které odpovídá zásadám uvedeným v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, c) osoba nebyla odsouzena za trestný čin, který má výlučně politický anebo vojenský charakter, d) výkon trestu není podle právního řádu České republiky promlčen, e) osoba nebyla pro tento skutek již odsouzena českým soudem, f) nebylo na území České republiky uznáno cizozemské rozhodnutí jiného státu vůči téže osobě pro tentýž skutek a g) uznání neodporuje chráněným zájmům podle § 377 tr. ř.

Ustanovení § 451 odst. 1 tr. ř. určuje, že cizozemské rozhodnutí se uzná tak, že v něm uložený trest příslušný soud přemění na trest, který by mohl uložit, jestliže by v řízení o spáchaném trestném činu sám rozhodoval. Soud nesmí uložit trest přísnější, než byl trest uložený přeměňovaným cizozemským rozhodnutím, ani ho přeměnit na jiný druh trestu.

Jestliže druh trestu odnětí svobody uloženého uznaným cizozemským rozhodnutím a délka jeho trvání jsou slučitelné s právním řádem České republiky, soud v rozhodnutí o uznání současně rozhodne, že se bude ve výkonu trestu uloženého cizozemským rozhodnutím pokračovat bez jeho přeměny podle § 451 odst. 1 tr. ř. Tento postup je vyloučen, jestliže soud uzná cizozemské rozhodnutí jen pro některý z více trestných činů, kterých se cizozemské rozhodnutí týká (§ 451 odst. 3 tr. ř.).

Podle § 452 odst. 1 věty 1. tr. ř. návrh na uznání cizozemského rozhodnutí na území České republiky předloží na základě žádosti orgánu cizího státu Ministerstvo spravedlnosti příslušnému krajskému soudu, v jehož obvodu má obviněný trvalý pobyt.

Krajský soud rozhodne po písemném vyjádření státního zástupce ve veřejném zasedání rozsudkem, který doručí odsouzenému, státnímu zástupci a Ministerstvu spravedlnosti (§ 452 odst. 2 věta 1. tr. ř.).

Proti tomuto rozsudku je odvolání přípustné. Odvolací soud v neveřejném zasedání rozhodne, zda se cizozemské rozhodnutí uznává či nikoli (§ 452 odst. 3 tr. ř.).

Ustanovení čl. 3 odst. 1 Úmluvy určuje, že odsouzená osoba může být předána podle této Úmluvy pouze za následujících podmínek: a) je-li tato osoba státním občanem vykonávajícího státu; b) je-li rozsudek konečný; c) jestliže v době přijetí žádosti o předání má odsouzená osoba vykonat ještě nejméně šest měsíců trestu odnětí svobody nebo trest byl uložen na neurčitou dobu; d) souhlasí-li odsouzená osoba, nebo pokud to považuje za nutné jeden z obou států vzhledem k jejímu věku, fyzickému nebo psychickému stavu její právní zástupce; e) jestliže čin nebo opomenutí, pro které byl uložen trest, je trestným činem podle právního řádu vykonávajícího státu nebo by byl trestným činem, pokud by byl spáchán na jeho území a f) souhlasí-li jak odsuzující, tak i vykonávající stát s předáním.

Podle čl. 7 odst. 1 Úmluvy zajistí odsuzující stát, že osoba, která má vyjádřit souhlas s předáním podle článku 3, odst. 1, písmeno d), tak učiní dobrovolně a s plnou znalostí právních důsledků. Způsob vyjádření tohoto souhlasu se bude řídit právním řádem odsuzujícího státu.

Ustanovení čl. 9 odst. 1 písm. a) Úmluvy určuje, že příslušné orgány vykonávajícího státu zajistí pokračování výkonu trestu ihned nebo nařízením soudu nebo správního orgánu za podmínek stanovených v článku 10 Úmluvy.

V případě, že bude pokračováno ve výkonu trestu, vykonávající stát je vázán druhem a délkou trvání trestu tak, jak byl uložen odsuzujícím státem (čl. 10 odst. 1 Úmluvy).

Podle čl. 3 Dodatkového protokolu může vykonávající stát na žádost odsuzujícího státu v souladu s ustanoveními tohoto článku souhlasit s předáním odsouzené osoby bez jejího souhlasu, pokud rozhodnutí, kterým byla odsouzena, nebo správní rozhodnutí vydané v důsledku tohoto odsouzení, zahrnuje příkaz k vyhoštění, vypovězení nebo jiné opatření, v jehož důsledku tato osoba nebude moci dále setrvávat na území odsuzujícího státu poté, co byla propuštěna (odstavec 1). Vykonávající stát nedá svůj souhlas pro účely čl. 3 odst. 1 Dodatkového protokolu, aniž by vzal v úvahu stanovisko odsouzené osoby (odstavec 2). Pro účely užití tohoto článku odsuzující stát poskytne vykonávajícímu státu: a. prohlášení obsahující stanovisko odsouzené osoby k navrhovanému předání a b. kopii příkazu k vyhoštění nebo vypovězení nebo jakéhokoli jiného příkazu, na základě něhož by odsouzená osoba po propuštění z vězení již nemohla déle setrvávat na území odsuzujícího státu (odstavec 3).

Ustanovení čl. 3 odst. 4 Dodatkového protokolu určuje, že jakákoliv osoba předávaná podle ustanovení tohoto článku nebude stíhána, odsouzena anebo zadržena, pokud jde o výkon trestu nebo příkaz k zadržení v souvislosti s jakýmkoli jiným trestným činem spáchaným před předáním, než je ten, za který byl vykonávaný trest uložen, a ani nebude z jiného důvodu omezována její osobní svoboda, s výjimkou těchto případů:

a. pokud stát, v němž došlo k odsouzení, souhlasí; žádost o souhlas bude podána spolu se všemi příslušnými doklady prohlášením učiněným obviněnou osobou před soudem; souhlas bude udělen tehdy, jestliže trestný čin, pro který je vyžadována, by sám o sobě byl předmětem vydání podle práva odsuzujícího státu, anebo pokud by vydání bylo vyloučeno pouze z důvodu výše trestu;

b. pokud odsouzená osoba, která měla možnost opustit území vykonávajícího státu, tak v průběhu 45 dnů od svého propuštění neučinila, anebo se na jeho území opět vrátila poté, co je opustila.

Ministerstvo spravedlnosti obdrželo dne 26. března 2012 žádost Bavorského státního ministerstva spravedlnosti a ochrany spotřebitele (č. l. 61) převzetí obviněného k výkonu zbytku trestu ze Spolkové republiky Německa do České republiky.

Na základě uvedené žádosti Ministerstvo spravedlnosti podalo dne 3. srpna 2012 Krajskému soudu v Plzni návrh ze dne 31. července 2012 (č. l. 1), aby rozhodl podle § 452 odst. 2 tr. ř. „ve spojení s § 541 odst. 1 tr. ř.“ (správně měl být uveden § 451 odst. 3 tr. ř.) o uznání rozsudku Obvodního soudu – lidového soudu – Weiden v Horním Falcku ze dne 9. prosince 2010, sp. zn. 3 Ls 25 Js 1066/10 (2) [č. l. 14], a rozsudku Obvodního soudu Chemnitz ze dne 7. října 2009, sp. zn. 6 Ds 720 Js 18266/09 (č. l. 37), ve spojení s usnesením Zemského soudu Bayreuth ze dne 1. června 2011, sp. zn. StVK 88/11 (č. l. 49), a aby zároveň rozhodl o pokračování výkonu trestu odnětí svobody.

Ministerstvo spravedlnosti opomnělo v návrhu uvést, že trest odnětí svobody na tři léta a osm měsíců uložený odsouzenému rozsudkem Obvodního soudu – lidového soudu – Weiden v Horním Falcku ze dne 9. prosince 2010, sp. zn. 3 Ls 25 Js 1066/10 (2) [č. l. 14], byl obviněnému zmírněn rozsudkem Zemského soudu Weiden v Horním Falcku ze dne 12. dubna 2011, sp. zn. 2 Ns 25 Js 1066/10 (č. l. 22), jenž trest zkrátil na tři léta a tři měsíce, byť uvedený rozsudek byl Krajskému soudu v Plzni rovněž zaslán.

Krajský soud v Plzni převzal návrh Ministerstva spravedlnosti do svého rozsudku ze dne 5. října 2012, č. j. 4 T 6 2012-123.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný odvolání, které Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 24. ledna 2013, č. j. 14 To 7/2013-144, zamítl.

K jediné námitce obviněného, že „odvolal souhlas s předáním, a proto nebyla splněna základní podmínka pro uznání cizozemských rozhodnutí“, odvolací soud mj. uvedl, že:

„Tato výhrada nemá opodstatnění, když podle protokolu sepsaného Obvodním soudem Amberg dne 29. února 2012 (č. l. 56), po vysvětlení institutu předání odsouzeného (obviněného) k dalšímu výkonu trestu do státu, jehož je odsouzený (obviněný) občanem a významu souhlasu odsouzeného (obviněného) s takovým předáním a jeho právním důsledky, uvedl obviněný po poradě se svým obhájcem, že se svým předáním k výkonu trestů z rozsudku Obvodních soudů ve Weidenu a v Chemnitzu souhlasí. Navíc prohlásil, že souhlas učinil dobrovolně, za plného vědomí si právních následků a se znalostí, že souhlas je neodvolatelný.“

Odvolací soud dále zdůraznil, že pokud přesto obviněný později svůj souhlas odvolal a uvedl i důvody, které ho k tomu vedou, činil tak s vědomím, že takové odvolání souhlasu je irelevantní.

K uvedenému vadnému postupu krajského soudu, kdy pouze převzal návrh ministerstva spravedlnosti, aniž by zohlednil (uznal na území České republiky) zmírňující rozsudek Zemského soudu Weiden v Horním Falcku ze dne 12. dubna 2011, sp. zn. 2 Ns 25 Js 1066/10 (č. l. 22), tedy neuplatnili připomínky ani příslušný státní zástupce ani obhájce a ani obviněný.

V dané věci je tedy možné dojít k závěru, že trest, který by měl obviněný ve výsledku vykonat v České republice, je ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu.

Navíc, a to je podstatné, odporuje v zásadních směrech Úmluvě neboť rozsudek, který má být vykonán, není konečný, a postupem vykonávající strany došlo k zásadnímu zhoršení postavení obviněného (čl. 10 odst. 1 Úmluvy).

Za této situace, kdy je rozsudek krajského soudu v právní moci, jediný způsob, jak napravit chybný postup soudů obou stupňů a dostat tak mezinárodním závazkům České republiky vyplývajícím s Úmluvy, je prostřednictvím mimořádného opravného prostředku stížnosti pro porušení zákona.

Konečně pro úplnost dodávám, že podle mého názoru krajský soud pochybil, když postupoval podle čl. 3 Dodatkového protokolu, vycházející z vadného závěru, že odsouzená osoba (obviněný) odvolala souhlas podle čl. 3 odst. 1 písm. d) a čl. 7 odst. 1. s předáním k výkonu trestu z území odsuzujícího státu (Spolkové republiky Německa) na území vykonávajícího státu (České republiky).

Avšak, podle čl. 7 odst. 1 Úmluvy, věty druhé, která stanoví, že způsob vyjádření tohoto souhlasu se bude řídit právním řádem odsuzujícího státu, a podle právního řádu odsuzujícího státu, tj. Spolkové republiky Německa, konkrétně podle § 3 zákona o předávání a provádění (ZPP) [nach § 3 des Überstellungsausführungsgesetz (UAG)], tento souhlas nemůže být odvolán [srov. též protokol sepsaný Obvodním soudem Amberg dne 29. února 2012 (konkrétně č. I. 55 a č. I. 58)].

Důsledkem tohoto vadného postupu krajského soudu, je pak skutečnost, že vykonávající stát, tj. Česká republika, je za této situace povinen dodržovat podmínky čl. 3 odst. 4 Dodatkového protokolu ačkoli pro to nebyl důvod. Tuto vadu však odvolací soud k odvolání obviněného již nemohl napravit.

Na základě shora uvedeného proto navrhuji, aby Nejvyšší soud:

1. podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 24. ledna 2013, č. j. 14 To 7/2013-144, v části, již zamítl odvolání proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. října 2012, č. j. 4 T 6/2012-123, a v řízení, jež mu předcházelo, byl porušen zákon v neprospěch obviněného Z. O. v ustanoveních § 254 odst. 1, § 258 odst. 1 písm. b) a § 452 odst. 3 tr. ř. a čl. 3 odst. 1 písm. b) a čl. 10 odst. 1 Úmluvy o předávání odsouzených osob publikované pod č. 553/1992 Sb.;
2. podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení zrušil ve vadné části a zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část napadeného rozhodnutí obsahově navazující, pokud ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu;
3. dále podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [11 Tz 23/2014](#)